

Affarique palam populos, hominemque fateri :
 Quemque utero inclusum Marie, mox numine viso
 Virginei tumere sinus, innuptaque Mater
 Arcano stupuit compleri viscera partu,
 Auctorem paritura suum. Mortalia corda
 Artificem rexere poli, mundique repertor
 Pars fuit humani generis; latuitque sub uno
 Pectore qui totum late complectitur orbem;
 Et qui non spatium terræ, non æquoris unda,
 Non capitur cœlo, parvos confluit in artus.
 Quin et supplicii nomen, nexumque subisti,
 Ut nos subriperes letho, mortemque fugares
 Morte tua : mox æthereas evector in auras,
 Purgata repetis lætum tellure parentem.
 Angustum foveas, festis ut sæpe diebus
 Annua sinceri celebret jejuniâ sacri.

Εἰς τὸν Σωτήρα.

Ὁ πυρὸς ἀνεόκωιο σαφὴν ὠδίνα φυλάσσω,
 Ἐμβεβαῶς κόσμοιο παλειδίνητον ἀνάγκην,
 Χριστὲ θεοδότηιο βίου φυσίζοι πηγῇ,
 Πατὴρ ἀσημάντωιο θεοῦ προτόσπορι φωνῇ,
 Ὅς μέγα μητρῶων τοκετῶν ἐγκύμεια φόρτον,
 Καὶ γόνων αὐτοτίλειστον ἀνυμφεῦτων ὑμναίων
 Στήσας Ἀσσυρίης γενεῆς ἑτερόφρονα λύσασαν,
 Ὅργια δ' εἰδώλων κενῶν ψευδῶνυμα λίσσας,
 Αἰθέρος ἀμφιβέδθηκας ἐφ' ἐπτάζωνον ὄχητα,
 Ἀγγελικαῖς πτερόγεσσιν ἐν ἀρήτοισι θαλάσσω.
 Ἰλαθὶ παργενίταιο θεοῦ πρεσβήτιον ὄμμα.
 Φρουρὲ βίου, σῶτερ μερόπων, αἰῶνος ἀνάσσω.

Εἰς τὸν Δεσποτὴν Χριστόν.

Ἀρτιφανὲς παλιούχε, παλαιγενὲς, οὐ νεοττέ,
 Αἰὼν ἰὼν προῶντε, ὑπέρτατε, ὕστατε Χριστὲ,
 Ἀθανάτωιο Πατρός, καὶ ὁμόχρονε, πάμπαν ὁμοιο.

LAUS CHRISTI.

Proles vera Dei, cunctisque antiquior annis,
 Nunc genitus, qui semper eras, lucisque repertor
 Ante tuæ, matrisque parens : quem misit ab astris
 Æquævus Genitor, verbique in semina fusum
 Virgineos habitare sinus, et corporis arcti
 Jussit inire vias, parvaque in sede morari :

A Quem sedes non ulla capit : qui lumine primo
 Vidisti quidquid mundo nascente crearas.
 Ipse opifex, opus ipse sui, dignatus iniquas
 Ætatis sentire vices et corporis hujus
 Dissimiles perferre modos, hominemque subire,
 Ut possit monstrare Deum, ne lubricus error,
 Et decepta diu varii solertia mundi,
 Pectora tam multis sineret mortalia sæclis
 Auctorem nescire suum. Te conscia partus
 Mater, et attoniti pecudum sensere timores.
 Te nova sollicito lustrantes sidera visu
 In cœlo videre prius, lumenque secuti
 Invenere Magi, tu noxia pectora solvis,
 Elapsasque animas in corpora functa reducis,
 Et vitam remeare jubes. Tu lege recepti
 Muneris, ad Manes penetras, mortisque latebras
 Immortalis adis ; nasci tibi nam fuit uni
 Principium, finisque mori : sed nocte refusa,
 In cœlum, Patremque redis, rursusque perenni
 Ordine purgatis adimis contagia terris.
 B Tu solus, Patrisque comes : tu Spiritus insons,
 Et toties unus, triplicique in nomine simplex.
 Quid, nisi pro cunctis, aliud? quis credere possit
 Te potuisse mori, poterat qui reddere vitam?

MIRACULA CHRISTI.

Angelus alloquitur Mariam, quo præscia verbo
 Concipiat, salva virginitate, Deum.
 Dant tibi Chaldæi prænuntia munerâ reges,
 Myrrham homo, rex aurum, suscipe thura Deum.
 Permutat lymphas in vina liquentia Christus :
 Quo primum facto se probat esse Deum.
 Quinque explent panes, pisces duo, millia quinque ;
 Et Deus ex parvo plus superesse jubet.
 Editus ex utero cæcus nova lumina sensit,
 Et stupet ignotum se meruisse diem.
 Lazarus e tumulo, Christo inclamante, resurgit,
 Et duræ mortis lex resoluta perit.
 C Nutantem quatit unda Petrum : cui Christus in alta
 Et dextra gressus firmat, et ore fidem.
 Exsanguis Christi contingit femina vestem ;
 Stat cruor in venis : fit medicina fides.
 Jussus post multos graditur paralyticus annos,
 Mirandum, lecti portitor ipse sui.

ANNO DOMINI CCCCL.

SANCTUS PATRICIUS,

HIBERNORUM APOSTOLUS.

PROLEGOMENA.

GALLANDII PROLEGOMENON DE S. PATRICIO.

(Galland. Bibl. Vett. Patr. tom. X.)

I. Sancti Patricii res gestas Probus, Jocelinus alii- C recentiores autem Usserius (a), Bollandiani (b) ac
 que medii ævi scriptores litteris consignarunt, quo- Tillemontius (c) certiora tradiderunt. Ea vero hic
 rum tamen auctoritas haud firmo talo consistit. Inter fuse persequi neque libet neque vacat, si ratio im-

(a) Usser. Britann. eccl. antiq. cap. 17, pagg. 425 seqq. edit. 2 Londin. 1687.

(b) Bolland. Act. SS. Mart. tom. II, pag. 517

seqq.

(c) Tillem. Mém. eccl. tom. XVI, pagg. 452, 781 seqq.

primis instituti nostri spectetur. At ex beati antistitis *Confessione* atque ex ipsius *Epistola ad Coroticum* quæ inter ejus scripta primum occurrunt, cumplura eruet lector ad ejus acta probe dignoscenda, quibus sibi firmiora frustra quærat. Plura videas de sancto antistite nostro apud Joannem Glastoniensem, a Thoma Hearnio anno 1726 Oxonii evulgatum (a). Porro id unum annotasse sufficiat: Patricium nimirum a Deo ad Hibernorum conversionem vocatum circa annum 431 (b), post innumeros labores in eo munere apostolico perficiendo exhaustos, e vivis excessisse anno 491 annos natum 120 ut communior fert sententia (c). Cæterum, ut Pagii verbis utamur (d): «Hiberni Patricio debent quod patria sua facta sit *Sanctorum insula*, et litterarum scientiarumque fuerit aliquando gymnasium. Nau quamvis nonnulla Christianæ doctrinæ semina ante eum in Hibernia sparsa fuerint, et ideo sanctus Palladius *ad Scotos in Christum credentes* missus dicatur; conversæ tamen Hiberniæ decus et titulus uni debetur Patricio, per quem non pauci aliqui atque ex vulgo homines, sed reges et principes, populi que gregatim salutari tincti baptismate, jugo fidei submittere cervices. Ipse sanctam Brigidam velavit, aliqua concilia a Speelmanno relata congregavit, ejusque opera plurimæ sparsim ecclesiæ erectæ, in iisque episcopi ordinati.» Hæc Pagius.

II. Jam vero ut ad sancti Patricii opusculorum recensionem quæ ipsi attributa feruntur, accedamus; Jacobi Waræi editionem secuti sumus, quæ prodiit Londini anno 1656. Is enim eorum aliqua ex antiquis mss. codicibus in lucem eruit: reliqua recognovit; omnia denique notis historicis illustravit. Ea inter primum occupat locum sancti Patris *Confessio* stylo epistolari ad Hibernos transmissa, in qua vitæ suæ ac predicationis rationem exponit. Ex hac autem *Confessione* fragmenta quam plurima ad historiam pertinentia excerptis intexuitque duobus suis libris de Vita sancti Patricii Probus Hibernus, sæculo x clarus; ejusque lucubratio exstat inter opera Bedæ (e) cui perperam tribuitur ut compertum habetur ex fine libri II, ubi auctor nomen suum palam prodit his verbis (f): «Ecce habes, frater Pauline, a me humili Probo postulatum nostræ fraternitatis iudicium, quo nos pauperes aliqua tibi de sanctissimi patris nostri Patricii episcopi virtutibus scribere cupiebas.» Porro hujusmodi opusculum primus evulgavit laudatus Waræus e quatuor antiquis exemplaribus mss. inter se collatis, ut ipsemet profitetur (g). Cujus quidem edi-

(a) Joan. Glaston. Hist. de reb. Glaston. tom. I.
 (b) Pagi. ad ann. 431, § 52.
 (c) Vide Tillem. l. c. pag. 783, not. 3, sur S. Patrice.
 (d) Pagi. ad ann. 491, § 19.
 (e) Bed., opp. tom. III, pagg. 225 seqq. edit. Colon. Agripp. 1688.
 (f) Ibid. pag. 242.
 (g) War. ad opusc. S. Patric. pag. 94.
 (h) Bolland. Act. SS. Mart. tom. II, pagg. 533 seqq.
 (i) Ibid. pag. 538.

tionem ad eam exegimus, quam ex vetustissimo Nobiliacensis S. Vedasti monasterii edidere Bollandiani (h): additis præterea nonnullis annotationibus quibus aliquot loca vel restituuntur vel illustrantur: quod et in sequentibus alicubi pro munere nostro præstitimus.

III. *Confessionem Patricianam* excipit ejus *Epistola ad Coroticum* regulum Cambro-Britannicum, seu potius *ad Christianos Corotici tyranni subditos*, ut recte inscribitur apud Bollandianos (i). Hujus epistolæ, ut observat Waræus (j), diserte meminit in Vita S. Patricii Jocelinus (k) monachus Cisterciensis cænobii Furnessensis apud Lahcastrienses; qui sæculo XII desinente claruit, Vitamque illam conscripsit (l) præceptis reverendissimi Thomæ Armachani episcopi totiusque Hiberniæ primatis, et Malachiæ Dunensis episcopi, nec non petitione illustrissimi Joannis de Cursi, Vlidia principis. Ejusmodi Jocelini opus post editiones Antuerpiensem, Parisiensem et Lovaniensem prelo rursus consignarunt Bollandiani (m), qui etiam de auctore plura tradidere (n). Cæterum hanc epistolam cum tribus vetustis codicibus manu exaratis contulit Waræus: qui et illud animadvertit (o), utriusque opusculi, tum *Confessionis* tum *Epistolæ*, antiquitatem satis argui e sacræ Scripturæ locis citatis ex versione interpretationis LXX vivalis, non autem e tuæ recentis versione sancti Hieronymi, quæ sancti Patricii ævo nondum publicitus fuerat recepta: simulque addit, nonnulla quidem in utroque opusculo exstare veterum exscriptorum incuria quæ criticum ingenium requirant, sed nihil præterea occurrere de quo jure dubitare quis valeat.

IV. Jam de reliquis sermo recurat. Succedit porro *Synodus S. Patricii*, ex antiquo ms. codice Andegavensi desumpta, cujus apographum ad Userium e Gallia miserat Sirmondus; eoque apographo usus Speelmannus, synodi hujus canones in lucem eduxit (p), quos deinceps Wilkinsius iterum evulgavit (q). Canonum S. Patricii meminit Jocelinus (r).

Alios IX Canones qui sequuntur S. Patricio ascriptos, præter 5 et 6, quos jam ediderat Usserius, protulit Waræus ex ms. codice bibliothecæ Cottonianæ, ut ipsemet testatur (s): qui et addit, ad finem canonis 4 in alia Canonum collectione Cantabrigiensis collegii S. Benedicti sequentia subjici: *Clericus qui causam suam, sive justam sive injustam, ad iudicium alterius fidei iudicis provocat, excommunicetur*. Hos quoque IX canones typis excudendos curavit laudatus Wilkinsius (t).

(j) War. in præfat. ad opusc. S. Patric.

(k) Jocel. Vit. S. Patric. cap. 150.

(l) Id. in prolog.

(m) Bolland. l. c. pag. 540 seqq.

(n) Ibid. pag. 521.

(o) War. ad opusc. S. Patric. pagg. 94 et 110.

(p) Speelm. Conc. Brit. tom. I, pag. 55.

(q) Wilk. Conc. Brit. tom. I, pag. 4.

(r) Jocel. l. c. cap. 185.

(s) War. l. c. pagg. 119, 121.

(t) Wilk. l. c. pag. 6.

Synodum episcoporum Patricii, Auxilii et Issernini quam antea vulgaverat Speelmannus (a), emendationem dedit Waræus ex collatione modo citati ms. codicis bibliothecæ collegii Cantabrigiensi S. Benedicti; simulque animadvertit (b), canonem 1 synodi hujusce in vetusto codice Canonum bibliothecæ Cottonianæ ita efferi: *Si quis redemptionem captivi inquisiverit suo jure, sine permissione abbatis, meruit excommunicari.* Quartus vero et quintus ibidem sic se habent: *Si quis acceperit permissionem pontificis, et collectum sit pretium captivi, etc.* Subdit denique in eodem codice Cottoniano canonis 6 causam, quatenus nimirum ad clericorum tonsuram more Romano attinet, his verbis innui: *Romani dicunt tonsuram a Simone Mago sumpsisse initium, cujus tonsura de aure ad aurem tantum contingebat; pro excellentia (forte expellenda) ipsa magorum tonsura qua sola frons anterior tegi solebat. Auctorem autem hujus tonsuræ in Hibernia, subulcum regis Loigeri filii Nil (Nell) existitisse, Patricii sermo testatur: ex quo Hibernenses pene omnes hanc tonsuram sumpserunt.* Eadem recitat Usseus (c), qui et hac de re alia nonnulla refert. Cæterum de hujusmodi synodis a Patricio coactis haud præmittendus Tillemontius (d).

Actis hujus synodi, quam ex annalibus Ultoniensibus arguit Waræus habitam fuisse a S. Patricio post mortem Secundini episcopi circa annum ccccl., suffecit idem editor alios tres canones, antea editos a Speelmanno (e), ex superius laudato codice Cantabrigiensi collegii Benedictini. Quibus præterea subjecit ex ms. libro canonum Cottoniano *Proverbia aliqua* S. Patricio tributa. Et librum quidem Proverbiorum Hibernice conscripsisse Patricium tradit Jocelinus (f).

Chartam sancti Patricii, quæ appellatur etiam *Epistola de antiquitate Avalonica*, edidit Waræus ex Guilielmi Malmesburiensis libro ms. *de Antiquitate ecclesiæ Glastoniensis*, quam et cum aliis vetustis codicibus manu exaratis a se fuisse collatam testatur. Integra item exstat apud Joannem Glastoniensem (g), haud ita pridem, ut superius inuimus, a Thoma Hearnio in vulgus emissum. Anne annos 170 ejusdem Chartæ excerptum cum hac inscriptione S. Patricii *legatio*, ediderat Gerardus Vossius (h), a Mariano Victorio episcopo Reatino, dum in Anglia degeret, ex vetustissimo ms. exemplari bibliothecæ monasterii Glastoniæ transcriptum: exinde vero desumptum reusumque in bibliotheca Patrum Lugdunensi (i).

A Porro de hujusmodi Charta Patriciana plura Usseus (j), atque deinceps Waræus (k).

V. Hactenus recensitis opusculis S. Patricio ascriptis alia duo post Waræum suffecimus, quorum prius *de tribus habitaculis* inscribitur. Bostonus monachus Benedictinus in cœnobio Bariensi Sancti Edmundi, qui claruit ineunte sæculo xv, sub Henrico IV, Angliæ rege, de hujusmodi libello in opere *de Scriptoribus ecclesiasticis* adhuc inedito hæc habet (l): *Patricius archiepiscopus Hiberniæ floruit anno Christi 424, et scripsit de tribus habitaculis, cæli, mundi et inferni. Init. Tria sunt.* Liber ille tunc exstabat, ut ille innuit, in bibliotheca S. Joannis Colcestriæ. Alibi vero laudatus Bostonus eundem libellum tum Augustino, tum Patricio ascriptum tradit. Utrique tamen abjudicat editor Anglus (m), eo scilicet nomine quod libelli auctor sacræ Scripturæ textum passim citet ex versione sancti Hieronymi, Augustiniano ævo et Patriciano haud passim recepta. Cæterum hujus opusculi exemplar desumpsimus ex Appendice ad tomum VI operum S. Augustini edit. BB. Paris. pagg. 159 seqq.

Posterioris autem opusculi *de duodecim Abusionibus sæculi* fragmenta quædam, Waræo teste (n), S. Patricio tributa citantur in antiquo ms. codice bibliothecæ collegii S. Benedicti Cantabrigiæ, laudanturque a Cathwulpho in epistola ad Carolum Magnum apud Duchesnum (o). Integrum vero exstat inter opera Cypriano (p) et Augustino (q) supposita. Verum Scripturæ loca in hoc libello prolata ex versione Hieronymiana satis evincunt, ut recte arguit idem editor Anglus, illud neque Cypriani, neque Augustini, adeoque neque Patricii esse ob rationem modo allatam, quamvis inter ejus scripta feratur. Qua de re nonnulla Fellus in præfat. ad opera Cypriani circa medium. Utcumque sit, in eo exscribendo opusculo Pamelii editionem Cyprianicorum secutus est Waræus: nos vero accuratiorem Baluzii, seu potius Marani Benedictini V. C. qui Baluzianam *Ἐκδοσις* absolvit, quique eundem libellum cum edito Augustiniano sociorum suorum studio adornato contulit.

VI. Quod superest, hanc syllogen Patricianam claudit *Hymnus alphabeticus*, Secundino episcopo ascriptus, in laudem S. Patricii avunculi sui, dum ille adhuc in vivis ageret. Eum descripsit Waræus ex antiquo ms. codice Hymnorum olim ad conventum ordinis Minorum de Observantia Donagalliæ pertinente, deinceps vero in bibliothecam Usseianam

(a) Speelm. l. c. pag. 51.

(b) War. l. c. pag. 125.

(c) Usseus. l. c. pag. 479.

(d) Tillem. l. c. art. 7, pagg. 476 seqq. et pag. 786, not. 5 sur S. Patrice.

(e) Speelm. l. c. pag. 54.

(f) Jocel. l. c. cap. 185.

(g) Joan. Glast. Hist. de reb. Glaston. tom. , pagg. 63-66 edit. Oxon. 1726.

(h) G. Voss. Miscell. SS. PP. pag. 259 edit. Mont. 1604.

(i) Bibl. PP. Lugd. tom. VIII, pag. 875.

(j) Usseus. l. c. pag. 456.

(k) War. ad opusc. S. Patric. pagg. 131 seqq.

(l) Apud War. in præfat. ad opusc. S. Patric. § 4.

(m) Id. in not. pag. 130.

(n) Id. in præfat. cit. § 6.

(o) Duchesn. Hist. Franc. tom. II, pagg. 666 et seq.

(p) Cypr. opp. in append. pag. 275 edit. Paris. 1726.

(q) Aug. opp. in append. ad tom. VI pag. 211, edit. BB. Paris.

translato : contulitque cum alio ejusdem Hymni A exemplari manu recentiori exarato, cujus etiam variantes lectiones apposuit. Exstat præterea hic hymnus in Antiphonario monasterij Benchorensis edito a Muratorio (a), ad quem proinde Waræanæ editionem exegimus. Qui quidem V. C. ad rem nostram hæc habet (b) : « Legimus in Antiphonario nostro *Hymnum S. Patricii magistri Scotorum*. Memini autem, cl. virum P. D. Bernardum de Montfaucon, dum olim Mediolani ageret, conspecta codicis hujus ac monumenti vetustate, mihi ostendenti fuisse gratulatum. Narrabat quippe, in Galliis esse eruditum quemdam cui nata suspicio fuerat, non ipsas solum S. Patricii res gestas, sed ipsum S. Patricium inter fabulas Romanenses esse amandandum : tantis nempe anilibus commentis deturpata fuerat sancti illius episcopi historia. At profecto unus hic hymnus satis esse potest ad confirmandam veritatem cum insignium Patricii operum, tum celeberrimæ famæ quæ de sancto viro ad nostra usque tempora permanavit. Tu uberiora, etsi non paria antiquitate, ab Usserio peto (c). » Hæc Muratorius : cui propterea, dum ista scribebat, incomperta videtur fuisse Waræi editio, qui primus hunc hymnum in lucem eruit. Quin et illam præteritisse Bollandianos ex eo conjicimus, quod eundem hymnum omisere inter acta S. Patricii quæ fuisse ab iis fuisse descripta comperimus. Cæterum de Secundino episcopo hujusce hymni auctore, ut

(a) Murat. Anecd. Lat. tom. IV, pagg. 136 seqq.

(b) Id. ibid. pag. 125.

(c) Usser. Britann. Antiq. cap. 47 pagg. 425 et seqq.

A fertur, haud otiosum fortasse fuerit Jocelinum audire. Sic autem ille (d) : « Sanctus Secundinus, sapiens et litteratus, dixit sancto Patricio, velle sibi adjacere, de sancto quodam adhuc superstite carmen componere. Et quia sanctus hic erat Patricius de quo scribere disposuit, illius nomen silentio suppressit. Ad quem sanctus Patricius : Vere, inquit, dignum et justum est, æquum et salutare, ut (e) sapientiam et gloriam sanctorum narrent populi, et laudem eorum nuntiet Ecclesia : sed quidem dignius et commodius, post lucis terminum, totius cenodoxiæ sublata materia. Lauda ergo diei serenitatem, sed cum advesperaverit : militis virtutem, sed cum triumphaverit : nautæ prosperitatem, sed cum applicuerit. Dicit enim Scriptura (f) : *Ne laudaveris hominem in vita sua*. Si tamen id omnino cordi tuo infixum fuerit, quod facere disponis, fac citius, quia mors tibi adest in januis : omnium enim episcoporum qui sunt in Hibernia de sæculo primus migrabis. Hymnum igitur in laudem sancti Patricii composuit ; et paucis postea diebus elapsis, juxta verbum sancti Patricii diem ultimum clausit : sepultusque in ecclesia sedis suæ, in loco qui vocatur Domhnach-Seachlainn, crebris se miraculis cum Christo vivere ostendit. Hymnum autem illum Hibernici plures consuescunt quotidie canere, ac multa thagnaque mirabilia ex ejus frequentatione narrant evenisse. » Hactenus Jocelinus.

(d) Jocel. l. c. cap. 177 apud Bolland. cap. 48, num. 145, pag. 576.

(e) Eccli. xxxix, 14.

(f) Ibid. xi, 30.

SCHOENEMANNI NOTITIA HISTORICO-LITTERARIA IN S. PATRICIUM.

(Biblioth. hist. litt. Patrum Lat. tom. II.)

§ I. Vita.

Patricius natione Britannus, nomine patrio *Succat*, natus in oppido Nemthur, hodie Kirkpatrick inter fretum Dumbrittonæ et urbem Glasguensem sito, circa annum 374, patre Calpurnio, diacono, Potiti, presbyteri cujusdam filio. Licet autem a parentibus Christianis ortum duxisset, religio tamen neque ad animi neque ad ingenii cultum magnopere ipsi profuit ; sed agrestis inter agrestes natus educatusque sensum aliquem atque timorem Dei adversarum maxime rerum occursum alere cœpit. Quod quidem puero adhuc contigit, cum a prædonibus Hibernis aliquoties in captivitatem abduceretur et identidem liberaretur. Ex quo tempore tamen non odium sed amor potius ac bene-

C volentia in Hibernos animum ejus insedit, et cum postea, incertum quo pacto, in Gallias delatus atque a Germano Autissiodorensi episcopo an. 452 Romæ missus Cœlestino papæ desiderium suum Hibernos ad fidem Christianam convertendi significasset : Hibernorum ab eo apostolus atque archiepiscopus constitutus esse fertur. Quo facto redux in patriam, an. 447 incunctanter Hiberniam transfretavit predicandoque et baptizando brevi longe lateque religionem Christianam propagavit, regulos fere omnes istius insulæ convertit, ecclesias condidit, sedes episcopales instituit, synodos celebravit, multisque aliis ad Ecclesiam in hac regione confirmandam bene fortiterque perpetratis anno æræ Christianæ 493, ætatis 122, e vita migravit (a).

(a) Quæ hactenus de Patricii rebus commemoravimus si non penitus certa, veris saltem proxima sunt. Certe Confessionem ipsius potissimum ante oculos habuimus, quæ ardorem ejus in conversionis negotio testatur, et de triplici, quam juvenis expertus est, captivitate tantum agrestis natus quantum ad cætera, quæ de eo memoriæ prodita sunt et quæ ipse non attingit, inter se connectenda valeat. Probi et Jocelini, Britannorum mediæ ævi scriptorum, fabulæ dudum ab omni-

D bus explosæ sunt. At illi præcipitatus judicant, qui propter eas totam rerum Patricii memoriam atque ipsius adeo existentiam in dubium vocarunt, meram fabulam a nugivendulis contextam autumantes. Restant quidem, demptis etiam fabulis, multa in vite ejus narratione, quorum fidem argumentis firmis probari desideres, quo tota ejus ad transmarinas provincias peregrinatio et Cœlestini hac in re partes referri debent. Sed cave, ne arbitrario nimis traditionum